



בבית המשפט העליון

רע"פ 5517/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: מנשה ששון

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בתיק עפ"ת 16637-05-18 מיום 4.6.2018 שניתן על ידי כב' השופט ערן קוטון

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט ע' קוטון) בעפ"ת 16637-05-18 מיום 4.6.2018, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופט א' לרנר) בתת"ע 4055-01-18 מהימים 18.3.2018 ו-19.3.2018.

1. ביום 3.4.2017 נרשם למבקש דוח תנועה בעקבות אי-ציותו לתמרור עצור, בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 בעיר חיפה.

2. לאחר ניהול הליך הוכחות, הרשיע בית משפט השלום את המבקש במיוחס לו. בהכרעת הדין צוין כי עדות השוטר אשר רשם למבקש את הדוח (להלן: השוטר) מהימנה, חרף טעותו בדבר קיום תמרור נוסף, כאשר אין בכך כדי לשנות את עיקרי עדותו – המבקש לא עצר בקו העצירה כנדרש והגיע ממרחק רב יותר ממה שטען. לדברים אלו נמצא חיזוק, בין היתר, בכך שהמבקש לא היה בטוח אם עצר בתמרור העצור וכי עדות השוטר באשר לאפשרותו לראות את ביצוע העבירה ממקום הימצאותו

לא נסתרה על-ידי המבקש. עדות המבקש הייתה מבולבלת ודבריו לא נאמרו בוודאות הנדרשת. על המבקש נגזר עונש של קנס בסך 350 ש"ח.

3. ערעור המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה. בנוגע להכרעת הדין ציין בית המשפט כי המבקש חולק בעיקר על ממצאי עובדה ומהימנות. טענות המבקש לא התייחסו לכך שהכרעת הדין התבססה קודם כל על קבלת גרסתו של השוטר ודחיית גרסתו שלו, לרבות ראשית הודיה. בית המשפט המחוזי לא מצא להתערב בקביעות אלו, משעניינו של המבקש לא נמנה על המקרים החריגים המצדיקים התערבות ערכאת הערעור. צוין כי המבקש לא טען דבר אודות העונש שנגזר עליו.

המבקש ממאן להשלים עם פסק הדין, ומכאן הבקשה שלפניי.

4. המבקש, אשר מייצג את עצמו, טוען כי במקום האירוע הוצבו תמרור עצור ותמרור תן זכות קדימה על אותו עמוד, דבר אשר לטענתו אינו חוקי ומהווה מכשול בפני אזרחים; השוטר העיד כי אינו מבצע כיום אכיפה במקום האירוע בעקבות זאת; ובתי המשפט קמא לא התייחסו לטענות אלו. המבקש עוד מציין כי בתי המשפט קמא הכשירו חלק מעדותו של השוטר שהיא עדות סברה. משכך, המבקש עותר לזיכויו מהעבירה המיוחסת לו ולביטול העונש שנגזר עליו.

5. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, אף מבלי להיזקק לתגובת המשיבה. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד המעלים שאלה בעלת חשיבות כללית מבחינה משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה), פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)) או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). הבקשה אינה מעלה שאלות כאלה, אלא מתמקדת כולה בנסיבות תיק זה. די בכך על מנת לדחות את הבקשה (השוו לרע"פ 1082/05 אלפנביין נ' מדינת ישראל (15.2.2005); ובהקשר דומה, לרע"פ 8232/16 שרגל נ' עיריית תל אביב (11.12.2016)).

6. יתרה מזאת, כלל ידוע הוא שערכאת ערעור איננה נוטה להתערב בקביעות עובדתיות וקביעות מהימנות שנקבעו על-ידי ערכאות דיוניות, ומקל וחומר, כשמדובר בערכאת ערעור "בגלגול שלישי" (ראו, למשל, רע"פ 4404/16 ברקוביץ נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (8.6.2016)). טענות המבקש נוגעות למצב העובדתי בעת ביצוע

העבירה ולאמרות השוטר אודות התמרור הנוסף, אשר נסקרו כחלק מתיאור טענותיו בשתי הערכאות הקודמות. זאת ועוד, משבית המשפט "קיבל כמהימנה את עדות השוטר לפיו רכבו של המערער לא הגיע מחניון סמוך למקום התמרור, אלא ממרחק רב יותר", אין כל רלוונטיות לקיומו של התמרור הנוסף, תמרור תן זכות קדימה, המוצב ביציאה מהחניון הסמוך, משהתמרור הרלוונטי למבקש הוא תמרור "העצור" המוצב בכיוון נסיעתו.

7. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ה' בחשוון התשע"ט (14.10.2018).

ש ו פ ט